

POSTANOWIENIE

28 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ireneusz Kunicki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 28 kwietnia 2026 r. w Warszawie
zażalenia Spółdzielczej A. w W.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 4 marca 2025 r., I WSC 46/25 (I ACa 1319/23),
w sprawie z powództwa W.A.
przeciwko Spółdzielczej A. w W.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,

**oddala zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

(E.C.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 marca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie odrzucił
skargę kasacyjną pozwanej Spółdzielczej A. w W. w części dotyczącej
rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I wyroku tego Sądu z 3 października 2024 r.,

uwzględniającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 28 kwietnia 2023 r. i oddalającego powództwo W.A. ponad kwotę 52 200 zł. Sąd odwoławczy argumentował, że skarżąca nie posiada interesu prawnego w zaskarżeniu tej części orzeczenia, gdyż jest ono dla niej oczywiście korzystne. Wskazał ponadto, że pozwana nie podnosiła, aby za rozpoznaniem skargi w tym zakresie przemawiał interes publiczny.

W zażaleniu na to postanowienie pozwana zarzuciła naruszenie art. 363 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości ewentualnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrokiem z 28 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w punkcie I oddalił powództwo główne, a w punkcie II zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 104 400 zł.

Wyrokiem z 3 października 2024 r. w punkcie I Sąd Apelacyjny w Szczecinie, na skutek apelacji pozwanej, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 52 200 zł i oddalił powództwo w pozostałej części. W punkcie II zaś Sąd odwoławczy orzekł o oddaleniu apelacji skarżącej w pozostałym zakresie.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną w całości.

Obecnie nie budzi już wątpliwości, że pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia. Oznacza to, że środek zaskarżenia wniesiony od orzeczenia, które nie jest niekorzystne dla skarżącego podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny (zob. uchwałę siedmiu sędziów SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108). Oznacza to, że również wniesienie skargi kasacyjnej w sytuacji braku pokrzywdzenia prowadzi do jej odrzucenia, o czym rozstrzyga sąd drugiej instancji na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., a gdyby do tego nie doszło Sąd Najwyższy stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa o pokrzywdzeniu strony, można mówić jedynie wówczas, gdy powstanie dla niej niekorzystna różnica pomiędzy zgłoszonym przez nią w sporze żądaniem, a treścią rozstrzygnięcia. Skarżącemu, który nie wykazał pokrzywdzenia orzeczeniem, można zarzucić brak interesu prawnego w kwestionowaniu orzeczenia w celu uzyskania jego uchylecia bądź zmiany (zob. np. postanowienie SN z 22 maja 2019 r., IV CSK 87/18).

Pozwana nie miała takiego interesu w odniesieniu do rozstrzygnięcia w zakresie, w jakim uwzględniono jej apelację i oddalono powództwo ponad zasądzoną kwotę w wysokości 52 200 zł. W tej części wyrok Sądu odwoławczego był dla pozwanej ewidentnie korzystny, nie było zatem podstaw, aby zaskarżać go skargą kasacyjną.

Nie można także dostrzec żadnych okoliczności, które z uwagi na interes publiczny przemawiałyby za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej w części odrzuconej przez Sąd odwoławczy. Nie wskazywała ich zresztą także sama skarżąca. Pozwana skoncentrowała się w zażaleniu na wykazaniu swojego pokrzywdzenia poprzez nieoddalenie powództwa, pomijając zupełnie przedmiot postanowienia zaskarżonego zażaleniem.

W konsekwencji Sąd drugiej instancji trafnie postąpił, odrzucając skargę kasacyjną pozwanej od swego wyroku w części dotyczącej oddalenia powództwa.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Ireneusz Kunicki

(E.C.)

[a.ł]

